

ADAM SILVERA

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

διόπτρα

Σε αυτούς που είναι μαζί μου από την αρχή.

*Στους Nicola και David Youn,
τους αγαπημένους μου, καλόκαρδους γείτονες.*

*Μου δείχνουν ξανά και ξανά
πώς πρέπει να μοιάζει η αγάπη.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Παραμονή του Δελτίου Θανάτου

Όλοι θέλουν να μάθουν πώς μπορούμε να προβλέψουμε τον θάνατο. Πείτε μου, ζητάτε από τους πιλότους να σας εξηγήσουν τους νόμους της αεροδυναμικής προτού επιβιβαστείτε στο αεροπλάνο ή απλώς ταξιδεύετε στον προορισμό σας; Σας συμβουλεύω να μην αναρωτιέστε πώς προβλέπουμε τους θανάτους και να επικεντρωθείτε στο πώς μπορείτε να ζήσετε τη ζωή σας.

Η τελευταία σας μέρα ίσως είναι πιο κοντά απ' όση νομίζετε.

Γιόακιν Ρόσα,
ιδρυτής του Δελτίου Θανάτου

30 Ιουλίου 2010
ΟΡΑΪΟΝ ΠΕΪΓΚΑΝ
10:10 μ.μ.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΘΑΝΑΤΟΥ μπορεί να με καλέσει τα μεσάνυχτα, αλλά δεν θα είναι η πρώτη φορά που κάποιος μου λέει ότι θα πεθάνω.

Τα τελευταία χρόνια δίνω μάχη για τη ζωή μου εξαιτίας μιας σοβαρής καρδιακής πάθησης και φοβάμαι πως μπορεί να πέσω νεκρός ανά πάσα στιγμή εάν ζήσω υπερβολικά έντονα. Ξαφνικά, ένας οργανισμός με την ονομασία Δελτίο Θανάτου εμφανίστηκε από το πουθενά. Ισχυρίζονταν ότι μπορούσαν να προβλέψουν το πότε –όχι απλώς το αν– θα πεθάνουμε. Ακουγόταν σαν το θέμα κάποιου διηγήματος που θα μπορούσα να είχα γράψει. Η πραγματική ζωή δεν μου κάνει τέτοια χατίρια. Αλλά σύντομα τα πράγματα πήραν νέα τροπή, όταν ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, σε μια συνέντευξη Τύπου, έκανε γνωστό στον κόσμο τον ιδρυτή του Δελτίου Θανάτου και επιβεβαίωσε τις ικανότητές τους να προβλέπουν τη μοίρα μας.

Εκείνο το βράδυ γράφτηκα στο Δελτίο Θανάτου.

Ελπίζω πως δεν θα είμαι ένας από τους πρώτους που θα δεχτούν τις κλήσεις της εναρκτήριας Τελευταίας Μέρας.

Αν είμαι, τουλάχιστον θα ξέρω πως το παιχνίδι τελειώνει.

Μέχρι τότε, θα συνεχίσω να ζω.

Ξεκινώντας από μια εκδήλωση από αυτές που γίνονται μία φορά στη ζωή του καθενός: την πρεμιέρα του Δελτίου Θανάτου.

Το Δελτίο Θανάτου διοργανώνει αμέτρητα πάρτι στη χώρα, θεωρώ προκειμένου να αναπτερώσουν το ηθικό του κόσμου και να δημιουργήσουν ντελίριο ενθουσιασμού γι' αυτό το πρόγραμμα που θα αλλάξει τη ζωή και τον θάνατο μια για πάντα. Ήδη έχουν ξεκινήσει σε πολλά μέρη, όπως τη μαρίνα της Σάντα Μόνικα στην Καλιφόρνια και το Πάρκο Μιλένιουμ στο Σικάγο και το Εθνικό Μουσείο Πολεμικής Αεροπορίας των Ηνωμένων Πολιτειών στο Οχάιο και την 6η Οδό στο Όστιν, έτσι απλώς για να αναφέρω μερικά. Φυσικά, έχω έρθει στο καλύτερο – στην Τάιμς Σκουέαρ, την καρδιά της Νέας Υόρκης και το μέρος όπου στεγάζονται τα πρώτα γραφεία του Δελτίου Θανάτου. Αγαπώ την πόλη μου, αλλά δεν παίζει να με δείτε στην Τάιμς Σκουέαρ παραμονή Πρωτοχρονιάς – κάνει πολύ ψοφόκρυο. Αλλά δεν έχω θέμα να έρθω μια ζεστή καλοκαιρινή βραδιά για κάτι τόσο ιστορικό.

Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσα χρήματα ρίχνει το Δελτίο Θανάτου ανά τη χώρα. Μόνο στην Τάιμς Σκουέαρ το ποσό είναι τρελό. Οι γιγαντοοθόνες διαφημίζουν ένα εκατομμύριο πράγματα ταυτόχρονα, από αναψυκτικά μέχρι νέες τηλεοπτικές σειρές και ιστοσελίδες, αλλά όχι απόψε. Κάθε οθόνη έχει αντικατασταθεί από μια ψηφιακή μαύρη κλεψύδρα σε έντονο λευκό φόντο. Η κλεψύδρα είναι σχεδόν γεμάτη, συμβολίζοντας τα τηλεφωνήματα της Τελευταίας Μέρας που θα ξεκινήσουν τα μεσάνυχτα. Αλλά ο συμβολισμός μοιάζει εντονότερος. Μοιάζει λες και το προϊόν που πουλάει το Δελτίο Θανάτου είναι ο ίδιος ο χρόνος. Και το μάρκετινγκ πιάνει, καθώς είναι πολύς ο κόσμος

που συγκεντρώνεται στα γραφεία πληροφοριών, σαν να έχει μόλις βγει το νέο iPhone σε έκπτωση, και μιλούν σε αντιπροσώπους του Δελτίου Θανάτου.

«Φαντάσου να δουλεύεις στο Δελτίο Θανάτου», λέω.

Η κολλητή μου, η Ντάλμα, με κοιτάζει από το κινητό της. «Δεν θα μπορούσα να κάνω αυτή τη δουλειά».

«Σκέψου το. Είναι λες και με κάθε τηλεφώνημα σώζεις τη ζωή κάποιου, παρόλο που δεν το κάνεις. Πώς μπορείς να κοιμάσαι τα βράδια γνωρίζοντας πως όλοι όσοι μίλησες μαζί τους εκείνη τη μέρα είναι πλέον νεκροί;»

«Οράιον, το ξέρω πως έχεις συνεχώς τον θάνατο στο μυαλό σου, αλλά με σκοτώνεις».

«Βασικά, έχω τον θάνατο στην καρδιά μου».

«Αχ, Θεέ μου, σε σιχαίνομαι. Θα πιάσω δουλειά στο Δελτίο Θανάτου μόνο και μόνο για να σου τηλεφωνήσω».

«Αφού δεν μπορείς να ζήσεις χωρίς εμένα».

Ωστόσο, δεν αναφέρω ότι κάποια στιγμή θα αναγκαστεί να το κάνει. Κανείς δεν βάζει στοίχημα το κεφάλι του πως θα ζήσω για άλλα δεκαοχτώ χρόνια. Ούτε καν η Ντάλμα, παρόλο που δεν θα το παραδεχτεί ποτέ και πάντοτε μιλάει για όσα θα κάνουμε μαζί στο μέλλον. Για παράδειγμα, για την πρώτη μου παρουσίαση βιβλίου, όταν δηλαδή αποφασίσω στα σοβαρά να επιδιώξω την έκδοση της συλλογής διηγημάτων μου ή του μυθιστορήματος που θα ήθελα πάρα πολύ να γράψω, εάν ήξερα πως θα ζούσα αρκετά ώστε να το ολοκληρώσω. Ή για όταν θα έβλεπα την Ντάλμα να κατακτά τις κορυφές του κόσμου της τεχνολογίας. Και θα κοκορευόμαστε για τα ραντεβού μας, κάτι που μου φαινόταν πάντοτε απίστευτο, επειδή δεν παίζει με

τίποτα να βρούμε το θάρρος να μιλήσουμε για τα αγόρια που βρίσκουμε ωραία ή/και ενδιαφέροντα. Αν δεν είχα την καταραμένη μου καρδιά, θα το κάναμε και αυτό και άλλα πολλά.

Πρέπει να σκέφτομαι το τώρα. Μπορεί να μην καταφέρω να ζήσω το μέλλον, αλλά τουλάχιστον μπορώ να ζω το παρόν.

Αν και δυσκολεύομαι να διώξω τον θάνατο από το μυαλό μου –ναι, το μυαλό, όχι την καρδιά αυτή τη φορά– όταν ένας σαραντάρης περνάει από δίπλα μου, κραδαίνοντας μια ταμπέλα που γράφει *Το Δελτίο Θανάτου Φέρνει το Τέλος του Κόσμου*. Ναι, το καταλαβαίνω, δεν του αρέσει το Δελτίο Θανάτου, αλλά όχι και να λέει πως έχει τη δύναμη να καταστρέψει τον κόσμο. Βέβαια, δεν είναι ο μόνος. Από τότε που το Δελτίο Θανάτου ανακοίνωσε την έναρξη της λειτουργίας του την πρώτη μέρα του μήνα, αυτοί οι καταστροφολόγοι μιλούν για ωκεανούς που θα βράζουν και καταιγίδες που θα σαρώνουν τα πάντα, για σεισμούς και πόλεις που θα παραδοθούν στις φλόγες. Ναι, το καταλαβαίνω, τα αποκαλυπτικά και δυστοπικά μυθιστορήματα είναι της μόδας αυτό τον καιρό, αλλά ο κόσμος πρέπει να χαλαρώσει λιγάκι.

Δεν είναι ωραίο να περνάς τη ζωή σου αγχωμένος για τον θάνατο κάθε ώρα και στιγμή, κι εντούτοις υπάρχει ένα σωρό κόσμος που φρικάρει με τον θάνατο συνεχώς.

Λες και ξεκινάει το τέλος του κόσμου.

Τις τελευταίες μέρες ένας αριθμός ρεκόρ από σουπερμάρκετ έχει χτυπηθεί από πλιατσικολόγους που στοκάρουν κονσέρβες με φαγητό, γαλόνια εμφιαλωμένου νερού και χαρτί τουαλέτας. Οι σκοτωμοί πολλαπλασιάστηκαν, καθώς τα ισόβια δεν θα κρατήσουν για πολύ, αν ο κόσμος τελειώσει γρήγορα, όπως προβλέπουν οι καταστροφολόγοι. Αλλά τίποτα δεν κάνει την

καρδιά να σπαράζει περισσότερο από τις ιστορίες όσων έβαλαν τέλος στη ζωή τους επειδή κατευθυνόμαστε με ταχύτητα σε ένα μέλλον με πάρα πολλές άγνωστες παραμέτρους.

Είχα τσαντιστεί στο άκουσμα αυτών των θανάτων.

Πώς ήταν δυνατόν το Δελτίο Θανάτου να είχε πρόσβαση σε αυτές τις πληροφορίες και να μην έκανε τίποτα για να προλάβει τις δολοφονίες ή τις αυτοκτονίες; Αλλά φαίνεται πως τελικά δεν έχουν αυτή τη δυνατότητα. Σύμφωνα με το Δελτίο Θανάτου, δεν μπορούν να προβλέψουν τον ακριβή χρόνο θανάτου κάποιου, μονάχα την Τελευταία Μέρα του, προκειμένου να τον προετοιμάσουν. Και, δυστυχώς, μόλις το όνομα κάποιου εμφανιστεί στο μυστηριώδες σύστημά τους, η μοίρα του είναι πια γραμμένη και δεν σβήνει – όπως δεν θα σβήσει το όνομά του από τον τάφο του.

Μπορεί το Δελτίο Θανάτου να μην ξέρει τα πάντα, ωστόσο θα με απαλλάξει από το άγχος μου. Αν δεν λάβω την κλήση της Τελευταίας Μέρας, τότε θα μπορώ να ζήσω άλλη μια μέρα όπως θέλω αντί να κάνω δεύτερες, τρίτες και τέταρτες σκέψεις προτού κάνω το στιδήποτε, φοβούμενος μην ενοχλήσω την καρδιά μου με αποτέλεσμα να πάθω ανακοπή. Επίσης, δεν θα με αιφνιδιάσει ποτέ ξανά ο θάνατος κάποιου αγαπημένου προσώπου. Όπως τότε που ήμουν εννιά, όταν οι γονείς μου πήγαν στην πόλη για μια συνάντηση και σκοτώθηκαν από ένα αεροπλάνο που έπεσε στον νότιο Δίδυμο Πύργο. Οι γονείς μου προφανώς και δεν είχαν τότε στη διάθεσή τους το Δελτίο Θανάτου, αλλά τη σκέψη μου στοιχειώνει η συνειδητοποίηση πως κάποια στιγμή λογικά κατάλαβαν πως ερχόταν το τέλος τους.

Ρίχνω μια κλοτσιά σε αυτές τις ψυχοπλακωτικές σκέψεις για να τις απομακρύνω.

Το Δελτίο Θανάτου θα με βοηθήσει ώστε να μη στερηθώ ξανά άλλο αποχαιρετισμό.

Λοιπόν, είναι η ευκαιρία μου να πω τα αντίο μου.

Ξέρω πως δεν έχω πολύ χρόνο, το νιώθω.

Πρέπει να ζήσω τις πρώτες –ίσως και τις τελευταίες– μου φορές, όσο ακόμη μπορώ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΠΡΙΝΣ

10:22 μ.μ.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΘΑΝΑΤΟΥ δεν μπορεί να με καλέσει, καθώς δεν είμαι εγγεγραμμένος στην υπηρεσία τους. Όχι πως θα με καλούσαν, δηλαδή, μια και η ζωή μου μόλις τώρα αρχίζει.

Μάλιστα, σήμερα νιώθω σαν να γεννήθηκα ξανά.

Η αναγέννηση μοιάζει έννοια ταιριαστή με κάποιον που γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Φοίνιξ της Αριζόνα. Και τώρα είναι η ώρα να αρχίσω ξανά τη ζωή μου στη μοναδική Νέα Υόρκη. Ονειρευόμουν αυτή την πόλη εδώ και τόσο καιρό ώστε, όταν τύπωσα την κάρτα επιβίβασης στο αεροδρόμιο και είδα την ένδειξη PHX -> LGA, ξέσπασα σε κλάματα. Αυτό το εισιτήριο δίχως επιστροφή σήμαινε πως δεν θα ξανάβλεπα ποτέ τους γονείς μου. Πως θα μπορούσα να φτιάξω ένα νέο σπιτικό με τη δίδυμη αδελφή μου.

Καλό θα ήταν να μην είχα κλείσει θέση δίπλα στο παράθυρο. Έβαλα τα δυνατά μου να μείνω ψύχραιμος όσο το αεροπλάνο τροχηλατούσε στον διάδρομο, προτού απογειωθεί. Φαίνεται πως αυτό δεν αρκούσε. Και βλέποντας τα κτίρια, τους δρόμους και τα βουνά να συρρικνώνονται, έβαλα τα κλάματα. Ο διπλανός μου δεν έδειχνε πολλή κατανόηση. Και ευχόμουν να είχα δίπλα

μου την αδελφή μου, όπως και σχεδιάζαμε προτού της τύχει μια δουλειά της τελευταίας στιγμής. Ευτυχώς, η Σκάρλετ θα πάρει την πρώτη βραδινή πτήση και θα έρθει να με βρει στο νέο μας διαμέρισμα.

Πέντε ώρες αργότερα, όταν η Νέα Υόρκη εμφανίστηκε, όλα μπήκαν στη θέση τους, παρόλο που δεν είχα πατήσει ποτέ το πόδι μου στο έδαφος ανάμεσα στους ουρανοξύστες και στα πάρκα της. Έπειτα προσγειωθήκαμε κι έσυρα τις βαλίτσες μου μέχρι την πιάτσα των ταξί, όπου όλοι περίμεναν μες στη μιζέρια, αλλά εγώ ήμουν ενθουσιασμένος που θα είχα επιτέλους την ευκαιρία να μπω σε ένα από εκείνα τα κλασικά νεοϋορκέζικα ταξί που έβλεπα στην τηλεόραση και σε διαφημίσεις στα περιοδικά. Ο οδηγός μπορούσε να καταλάβει πως ήταν η πρώτη μου φορά εκεί, μια και δεν έλεγα να πάρω τα μάτια μου από τη ζωή που πλημμύριζε τους δρόμους. Το πρώτο βήμα στο πεζοδρόμιο έμοιαζε με στιγμή βγαλμένη από ταινία, το μόνο που έλειπε ήταν τα φλας των φωτογράφων. Αλλά γι' αυτό θα υπήρχε χρόνος αργότερα.

Από απόψε μπορώ και επίσημα να λέω ότι είμαι Νεοϋορκέζος.

Ίσως βέβαια καλό θα ήταν να περιμένω ώσπου να μου δώσει επιτέλους ο σπιτινοικοκύρης μου το κλειδί του διαμερίσματος, ώστε να βεβαιωθώ πως δεν έπεσα θύμα απάτης, μια και βρήκα την γκαρσονιέρα μέσω αγγελίας στο Craigslist. Όσο περιμένω, χαζεύω τη μικρή μου γωνιά στο Άπερ Ιστ Σάιντ. Μια μικρή πιτσαρία προσπαθεί να με δελεάσει με την ευωδιά του σκόρδου. Κόρνες αμαξιών τραβούν την προσοχή μου στον δρόμο, όπου ένας ηλικιωμένος που θα μπορούσε να είναι ο παππούς μου ουρλιάζει στο κινητό του για να ακουστεί πάνω από τη μουσική που παίζει στη διαπασών από το μπαρ στη γωνία.

Η πόλη είναι πολύβουη και μου αρέσει.

Αναρωτιέμαι αν θα μου λείψει ποτέ η ησυχία της παλιάς μου γειτονιάς.

Η πόρτα πίσω μου ανοίγει κι εμφανίζεται ένας τύπος που φοράει λευκό φανελάκι και σορτσάκι με σαγιονάρες. Έχει παχύ μουστάκι, αραιά μαύρα μαλλιά και με αγριοκοιτάζει.

«Θα περάσεις;» με ρωτάει.

«Γεια, ο Βαλεντίνο είμαι, ο νέος νοικάρης».

Δείχνει τις βαλίτσες μου. «Το βλέπω».

«Περιμένω τον σπιτονοικοκύρη».

Γνέφει, μα δεν φεύγει. Σαν να με περιμένει να περάσω.

«Είσαι ο Φράνκι;»

Γνέφει ξανά.

«Χάρηκα», του λέω.

Μου σφίγγει απρόθυμα το χέρι. «Τι θα γίνει, θα έρθεις, ναι ή όχι;»

Με είχαν προειδοποιήσει πως δεν είναι όλοι οι Νεοϋορκέζοι φιλικοί, αλλά ίσως ο Φράνκι είναι απλώς κουρασμένος γιατί είναι αργά. Παίρνω τις βαλίτσες μου και μπαίνω στο κτίριο. Η βραδιά είναι ζεστή, αλλά μόλις μπαίνω μέσα καταλαβαίνω γιατί ο Φράνκι είναι ντυμένος λες και έχει βγει πρωί πρωί σε κάποια γειτονιά της Αριζόνα για να πάρει από την αυλή την εφημερίδα. Κάνει τόση ζέστη που είναι λες και μπήκα στον φούρνο της πιτσαρίας από δίπλα. Ο διάδρομος είναι στενός και βαμμένος σε ένα μουσταρδί χρώμα που προσωπικά δεν το βρίσκω ευχάριστο, αλλά το σέβομαι ως επιλογή. Στον τοίχο υπάρχουν γραμματοκιβώτια και στο πάτωμα δέματα περιμένουν τους παραλήπτες τους. Ένας κάδος σκουπιδιών ξεχειλίζει με

ανεπιθύμητη αλληλογραφία, ανάμεσα σε άλλα και μπροσούρες του Δελτίου Θανάτου. Φαντάζομαι πως δεν είναι πολλοί ένοικοι αυτού του κτιρίου εγγεγραμμένοι στην υπηρεσία. Ούτε εγώ είμαι, επειδή οι γονείς μου είναι εξαιρετικά δύσπιστοι, αλλά πρέπει να ξεφορτωθώ την παράνοιά τους, την οποία έχω κληρονομήσει.

Ο Φράνκι σταματάει όπως ανεβαίνει την πρώτη σκάλα. «Πού είναι η άλλη;»

«Ποια άλλη;»

«Η δίδυμη αδελφή σου».

«Α, έρχεται αύριο το πρωί».

Ο Φράνκι συνεχίζει να ανεβαίνει. «Αν έρθουν άλλα μεγάλα δέματα, τα αναλαμβάνεις εσύ. Ξέρεις, πόνεσε η πλάτη μου από τα πράγματά σου».

«Συγγνώμη». Αναγκάστηκα να στείλω κάποια πράγματα νωρίτερα, όπως ένα φουσκωτό στρώμα, πετσέτες, κατσαρόλες και τηγάνια. Αλλά φαντάζομαι πως ο βασικός ένοχος για την πονεμένη του πλάτη ήταν οι πέντε κούτες με ρούχα, παπούτσια και αξεσουάρ, πράγματα αναγκαία, όσο και το να έχω ένα στρώμα για να γείρω άμα τη αφίξει μου την Τρίτη. «Το ασανσέρ είναι χαλασμένο;»

«Είναι χαλασμένο από τότε που ήταν επιστάτης ο πατέρας μου», λέει ο Φράνκι.

Κατάλαβα. Δεν ξέρω πόσο νόμιμο είναι να διαφημίζεις πως το κτίριο έχει ανελκυστήρα εάν είναι απλώς διακοσμητικός, αλλά θα το καταπιώ. Όλα τα χρόνια που πέρασα στο μικρό γυμναστήριο στο σπίτι των γονιών μου με έχουν προετοιμάσει για τη ζωή αυτή. Κουβαλάω τις βαλίτσες, από είκοσι κιλά η καθεμία, από τότε που τις πήρα από το αεροδρόμιο. Ο Φράνκι

δεν προσφέρεται να με βοηθήσει, αλλά δεν πειράζει. Στην τρίτη σκάλα θυμάμαι πως το διαμέρισμά μου βρίσκεται στον έκτο όροφο. Ο ιδρώτας μαζεύεται στη μέση μου και σκέφτομαι πως μπορώ να μη γυμνάσω τα πόδια μου ποτέ ξανά. Στην κορυφή δεν μου έχει μείνει ανάσα, αλλά – βασικά, δεν υπάρχουν αλλά. Είναι το βάπτισμα του πυρός μου στην πόλη. Τίποτα δεν με κάνει να νιώθω περισσότερο Νεοϋορκέζος από το γεγονός πως μένω στον έκτο όροφο ενός διαμερίσματος στο Άπερ Ιστ Σάιντ.

Όταν μπαίνω στο διαμέρισμα 6G, δεν με περιμένει καμία επιτροπή υποδοχής. Ούτε καλωσόρισμα στην πολυκατοικία ούτε συγχαρητήρια για το πρώτο μου σπίτι αφότου έφυγα από το πατρικό μου. Ο Φράνκι ανοίγει απλά την πόρτα και τον ακολουθώ στο εσωτερικό, αφήνοντας πρώτα τις βαλίτσες μου στο στενό χολ της εισόδου. Το μπάνιο βρίσκεται στα αριστερά μου και παρόλο που ξέρω ότι πρόκειται να περνάω εκεί ατέλειωτες ώρες κάθε εβδομάδα μπροστά στον καθρέφτη, θέλω να εξερευνήσω τον χώρο όπου θα ζω. Το ξύλινο πάτωμα τρίζει κάτω από τις μπότες μου όπως μπαίνω στην γκαρσονιέρα. Οι κούτες με τα πράγματά μου βρίσκονται μπροστά από τον αριστερό τοίχο, εκεί όπου σκοπεύω να τοποθετήσω το κρεβάτι μου. Δύο παράθυρα βλέπουν στον δρόμο και ένα τρίτο πάνω από τον νεροχύτη στην κουζίνα προσφέρει θέα στο διαμέρισμα ενός γείτονα. Δεν έχω θέμα. Μέσα στην εβδομάδα θα αγοράσω κουρτίνες.

Ωστόσο, το μεγαλύτερο πρόβλημα του διαμερίσματος αυτού είναι το μέγεθός του. Η Σκάρλετ κι εγώ χρησιμοποιούμε τα χρήματα που αποταμίευσαν οι γονείς μας για το πανεπιστήμιο προκειμένου να κάνουμε τα όνειρά μας πραγματικότητα –στο μόντελινγκ και στη φωτογραφία– και ελπίζουμε να μας

κρατήσουν όσο το δυνατόν περισσότερο, γι' αυτό και επιλέξαμε να μείνουμε σ' αυτή την γκαρσονιέρα.

«Οι φωτογραφίες στην αγγελία το έκαναν να μοιάζει μεγαλύτερο», λέω.

«Εγώ τις έβγαλα», λέει ο Φράνκι.

«Ωραιές ήταν. Είσαι σίγουρος πως ανέβασες τις σωστές φωτογραφίες για την αγγελία αυτού του διαμερίσματος; Περιμέναμε πως ο χώρος θα ήταν μεγαλύτερος».

Ο Φράνκι με αγριοκοιτάζει. «Είχατε την επιλογή να το δείτε πριν το νοικιάσετε».

«Αφού δεν έμενα στην περιοχή, σήμερα ήρθα».

«Δεν είναι δικό μου πρόβλημα αυτό. Η αδελφή σου κι εσύ μοιραζόσαστε μια μητέρα. Θα τα βρείτε».

Μακάρι η γκαρσονιερούλα να καλύψει τις ανάγκες μας όπως η κοιλιά της μάνας μας.

Ευτυχώς για τον Φράνκι δεν πάω γυρεύοντας για καβγάδες. Δεν μπορώ να πω το ίδιο και για τη Σκάρλετ, αλλά θα το μάθει όταν τη δει. Στα θετικά, είναι το πρώτο μου βράδυ στη Νέα Υόρκη και η θρυλική αντιπαλότητά μου με τον σπιτονοικοκύρη μου μόλις ξεκίνησε. Το ενοικιαστήριο έχει διάρκεια ενός χρόνου και είμαι σίγουρος πως στο τέλος του θα έχω ένα σωρό ιστορίες να μοιραστώ με τους νέους μου φίλους.

Ένα χτύπημα ακούγεται στην πόρτα μου και ένα αγόρι εμφανίζεται. Δεν είμαι καλός με τις ηλικίες. Είναι πέντε αλλά ψηλός για την ηλικία του ή δέκα μα πολύ κοντός; Κάτι μου θυμίζει, όμως δεν μπορώ να καταλάβω τι.

Φοράει πιτζάμα και με χαιρετά. «Είσαι ο νέος μας γείτονας;» ρωτάει με χαμόγελο.

«Ναι. Με λένε Βαλεντίνο».

«Εμένα Παζ».

«Ωραίο όνομα έχεις, Παζ».

«Είναι χαϊδευτικό του Παζίτο, αλλά μόνο η μαμά μου με λέει έτσι. Κι εσύ έχεις ωραίο όνομα».

Είναι το πιο θερμό καλωσόρισμα που είχα απόψε.

Προτού προλάβω να τον ευχαριστήσω, βλέπω τον Φράνκι να αγριοκοιτάζει τον Παζ.

«Γιατί δεν είσαι στο κρεβάτι σου;» τον ρωτάει ο Φράνκι.

«Φοβάμαι το Δελτίο Θανάτου».

Ο Φράνκι τρίβει τα μάτια του. «Το Δελτίο Θανάτου δεν είναι πραγματικό. Πήγαινε για ύπνο».

Ο Παζ βουρκώνει. «Εντάξει, μπαμπά». Σέρνει τα πόδια του μέχρι την πόρτα, ρίχνοντας κλεφτές ματιές πίσω του, σαν να περιμένει πως θα αλλάξει γνώμη ο μπαμπάς του. Μάταια. Προχωρά στον διάδρομο δίχως να πει άλλη λέξη.

Θέλω να σταματήσω τον Παζ και να τον παρηγορήσω για το Δελτίο Θανάτου, αλλά υποψιάζομαι πως καλό θα ήταν να μην υπονομεύσω τον Φράνκι μπροστά του. Είμαι σίγουρος ότι θα βρεθούν κι άλλες ευκαιρίες.

«Καλό παιδί», λέω.

Ο Φράνκι δεν αναφέρει τίποτα για τον Παζ. Μου αφήνει δύο σετ από κλειδιά πάνω στον πάγκο της κουζίνας. «Το μεγάλο κλειδί είναι για το διαμέρισμα, το μεσαίο για την είσοδο, το μικρό για το γραμματοκιβώτιο. Είμαι στην άλλη άκρη του διαδρόμου, αλλά μη χτυπήσεις πριν από τις εννιά ή μετά τις πέντε».

«Κατάλαβα. Ευχαριστώ πο...»

Ο Φράνκι φεύγει και κλείνει την πόρτα πίσω του.

«...λύ, Φράνκι», λέω στον αέρα.

Η γκαρσονιέρα χωρίς την παρουσία του Φράνκι δεν δείχνει μεγαλύτερη, αλλά ευτυχώς δεν είναι το ίδιο παγερή.

Ρίχνω μια ματιά στην ώρα –10:31– και θέλω να κάνω βιντεοκλήση στη Σκάρλετ. Η Νέα Υόρκη είναι τρεις ώρες μπροστά από την Αριζόνα, έτσι την καλώ τώρα, ελπίζοντας πως θα την προλάβω προτού φύγει για να φωτογραφίσει το μεγάλο πάρτι που διοργανώνει το Δελτίο Θανάτου στο Φοίνιξ. Η συγκεκριμένη δουλειά θα πληρώσει το νοίκι ενός μήνα, συν κάμποσα εισιτήρια για το μετρό και λιτά γεύματα. Κάθομαι στον πάγκο και ενώ περιμένω να απαντήσει η Σκάρλετ, βλέπω τον Φράνκι μέσα από το παράθυρο της κουζίνας. Φυσικά και έχω θέα στο διαμέρισμά του. Ο Φράνκι παίρνει μια μπίρα από το ψυγείο και ελπίζω να είναι από εκείνους τους μεθύστακες που τους παίρνει ο ύπνος, επειδή νηφάλιος είναι τελείως αφόρητος.

Η Σκάρλετ μου απαντάει και το πρόσωπό της μου φτιάχνει τη διάθεση.

«Βαλ!» Η Σκάρλετ στηρίζει το κινητό της στον νιπτήρα του μπάνιου καθώς βάζει μείκ απ. «Μπήκες στο νέο μας σπίτι;»

«Μόλις».

«Για να δω, για να δω!»

Γυρίζω την κάμερα για να της δείξω τον χώρο μας. Δεν μου παίρνει και πολύ.

«Με γελούν τα μάτια μου ή...»

«Δεν σε γελούν. Είναι πιο μικρό απ' όσο μας το πλάσαραν».

«Μήπως συρρικνώθηκε και το νοίκι μας;»

«Ο σπιτονοικοκύρης μόλις μου είπε πως θα τα βρούμε, μια και κάποτε μοιραζόμαστε την ίδια μήτρα».

«Αν είχα χρόνο για να σταματήσω να βάζω μάσκα και να γυρίσω ανάποδα τα μάτια μου, θα το έκανα. Πρέπει να την κάνω σε κάνα λεπτό. Πες μου ότι θα πας στην Τάιμς Σκουέαρ».

Λόγω της δουλειάς της Σκάρλετ, αλλά και της καμπάνιας μόντελινγκ που έκλεισα, τα όνειρά μας να γιορτάσουμε μαζί την έλευση του Δελτίου Θανάτου γκρεμίστηκαν. Αλλά αυτό δεν εμπόδισε τη Σκάρλετ να με πιέζει να πάω στο πάρτι που διοργανώνει το Δελτίο Θανάτου στην Τάιμς Σκουέαρ.

«Δεν ξέρω, Σκαρ, το τζετ λαγκ...»

Η Σκάρλετ μιμείται μια κόρνα. «Λάθος απάντηση. Έχασες τρεις ώρες, αλλά δεν είσαι κουρασμένος. Για προσπάθησε ξανά».

«Πρέπει να ξεκουραστώ για την αυριανή φωτογράφιση».

«Αφού είσαι πολύ πριζωμένος για να κοιμηθείς, Βαλ. Αντί, λοιπόν, να στριφογυρίζεις στο φτηνό φουσκωτό σου στρώμα, πήγαινε να νιώσεις λίγο τον παλμό σε αυτό το ιστορικό γεγονός ή τη μεγαλύτερη φάρσα που έχει κάνει κανείς σε αυτή τη χώρα».

«Πολύ θα ήθελα να δω τη φάτσα του μπαμπά και της μαμάς αν το Δελτίο Θανάτου αποδειχθεί πραγματικό».

«Κι εγώ, αλλά δεν θα είμαι εδώ για να τους φωτογραφίσω».

«Φεύγεις αμέσως μετά το πάρτι;»

«Ναι. Ειδικά μετά από το πώς σου φέρθηκαν νωρίτερα».

Βρίσκομαι ακόμη σε κατάσταση σοκ. Νιώθω τραυματισμένος, σαν να έφαγα τούμπα στο τρέξιμο και να χτύπησα τους αγκώνες και τα γόνατα. «Σ' ευχαριστώ για τη στήριξη».

«Θα ήμουν απαίσια δίδυμη –και άνθρωπος– αν δεν ήμουν δίπλα σου. Αλλά ας μην τους δώσουμε τη χαρά να βρίσκονται στη σκέψη μας απόψε ή ποτέ ξανά. Στο κοντινό μέλλον η μαμά

και ο μπαμπάς θα σε βλέπουν παντού, αφού θα εμφανίζεσαι σε κάθε γωνιά της χώρας, μαζί και στα αγαπημένα τους περιοδικά».

«Πάω στοίχημα πως θα διακόψουν τη συνδρομή τους».

«Άρα νίκησες. Λοιπόν, τράβα στην Τάιμς Σκουέαρ προτού αρχίσουμε να βλέπουμε κι εκεί τη φάτσα σου συνέχεια».

Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Ξέρω πως έχει δίκιο. «Μακάρι να ήσουν μαζί μου».

«Ναι, αλλά τα λεφτά που θα βγάλω απόψε θα μας αγοράσουν εισιτήρια στην πρώτη σειρά της πρώτης μας παράστασης που θα δούμε στο Μπρόντγουεϊ».

«Μήπως εννοείς ότι θα μας βγάλουν το νοίκι ενός μήνα;»

«Ξέρεις, πρέπει να ζήσουμε και λίγο».

«Έτσι ζούμε λιγουλάκι πολύ».

«Το κάνεις να ακούγεται κακό, Βαλ».

«Έχεις δίκιο».

Έφυγα επειδή η ζωή με τους γονείς μας μου δημιουργούσε ασφυξία από τότε που είπα πως είμαι γκέι. Με έκαναν να νιώσω ξένος στο ίδιο μου το σπίτι. Πίστευα πως θα αισθανόμουν διαφορετικά την ώρα που κουβαλούσα τις βαλίτσες μου μέσα από το σαλόνι. Αλλά δεν είπαν λέξη, ούτε καν όταν η Σκάρλετ τους είπε πως ήταν η τελευταία τους ευκαιρία προτού φύγουμε για το αεροδρόμιο. Η μαμά και ο μπαμπάς παρέμειναν σιωπηλοί, λες και είχαν μονάχα ένα παιδί. Κοίταξα τον σταυρό στην εξώπορτα και προσευχήθηκα να πέσει όπως έκλεινα την πόρτα και άφηνα αυτή τη ζωή πίσω μου.

Η ελευθερία μπορεί να είναι απελευθερωτική, αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν μπορεί να σε πληγώνει ταυτόχρονα.

Τώρα πρέπει να βρω τον δρόμο μου.

«Να μου λες τι γίνεται στο πάρτι σου», λέω στη Σκάρλετ.

Η Σκάρλετ αρπάζει το μπουφάν της και σβήνει το φως. «Για το οποίο έπρεπε να είχα φύγει πριν από ένα πεντάλεπτο. Σ' αγαπώ».

«Κι εγώ», της λέω. Είναι η αγαπημένη φράση που μοιραζόμαστε ως δίδυμοι. «Να οδηγείς προσεκτικά».

«Πάντα!»

Πάντοτε οδηγεί προσεκτικά. Δεν συμβαίνει το ίδιο και με τους υπόλοιπους.

Τον περασμένο Μάιο η Σκάρλετ παραλίγο να σκοτωθεί εξαιτίας ενός απρόσεκτου οδηγού. Αναγκάστηκα να φανταστώ πώς θα ήταν αυτός ο εφιαλτικός κόσμος δίχως τη λάμψη της, κάτι που είχα να ζήσω από εκείνα τα δύο λεπτά που πέρασαν μέχρι να γεννηθεί εκείνη μετά από μένα. Στο μέλλον δεν πρόκειται να υπάρξω ξανά χωρίς εκείνη. Ακόμα και απόψε νιώθω παράξενα, μια και δεν είναι στη Νέα Υόρκη, αλλά νιώθω καλά γνωρίζοντας πως είναι ζωντανή στο Φοίνιξ. Ακόμα και μυριάδες πλανήτες μακριά να είμαστε, θα είμαι ήσυχος γνωρίζοντας πως ζει στην άλλη άκρη του γαλαξία.

Μπορεί οι χειρουργοί να έσωσαν τη ζωή της αδελφής μου, οι γονείς μας όμως λένε πως ήταν έργο Θεού. Μπορεί τότε να ευχαριστούσα και τους γιατρούς και τον Θεό, σήμερα όμως παλεύω με μυστηριώδεις δυνάμεις. Δυνάμεις στις οποίες συμπεριλαμβάνεται το Δελτίο Θανάτου, ένας οργανισμός που περιμένει να τον εμπιστευτούμε δίχως να έχουμε αποδείξεις. Ένα κομμάτι μέσα μου θέλει να το πιστέψω και το άλλο έχει μάθει από πρώτο χέρι ότι η πίστη μπορεί να σου γυρίσει μπούμερανγκ. Σε αντίθεση με τους γονείς μου, κρατάω ανοιχτό το μυαλό μου ώστε να μη χρειαστεί να φοβηθώ ποτέ ξανά ότι θα χάσω

στα ξαφνικά την αδελφή μου. Ίσως σε μερικές μέρες μάθουμε περισσότερα.

Ο Θεός να φυλάει όσους...

Σταματάω τον εαυτό μου και αλλάζω τις λέξεις στο μυαλό και στην καρδιά μου.

Καλή τύχη σε όσους θα είναι ουσιαστικά τα πειραματόζωα του Δελτίου Θανάτου.

Όσο για εμένα, μόλις ξαναγεννήθηκα κι έχω ακόμη πολλή ζωή μπροστά μου.

ΟΡΑΪΟΝ

10:34 μ.μ.

ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΑΝ ΕΡΧΟΤΑΝ το τέλος του κόσμου, οι άνθρωποι δεν θα σταματούσαν να πουλάνε πράγματα.

Οι πάγκοι των πωλητών στην Τάιμς Σκουέαρ απευθύνονται κυρίως σε τουρίστες, οπότε δεν τους δίνω σημασία, δεν με ενδιαφέρει να αγοράσω ένα μαγνητάκι του Εμπάιερ Στέιτ Μπίλντινγκ ή ένα μπρελόκ με το όνομά μου. (Όχι πως φτιάχνουν πολλοί κατασκευαστές εξατομικευμένα προϊόντα που απευθύνονται σε όσους ονομάζονται Οράιον.) Παρόλο που το Δελτίο Θανάτου ανακοίνωσε την έναρξη του προγράμματος πριν από μόλις έναν μήνα, οι πωλητές είχαν ήδη ετοιμάσει τα κατάλληλα θεματικά σουβενίρ: αναπτήρες με την επιγραφή *Κάπνισε μέχρι να τα τινάξεις*, σφηνοπότηρα με αυτοκόλλητο νεκροκεφαλή, γυαλιά ηλίου με κόκκινα Χ ζωγραφισμένα στους φακούς, μπλουζάκια και καπέλα. Βλέπω ένα μπάνικο σκουφί που μπαίνω σε πειρασμό να αγοράσω, αλλά φοράω ήδη το καπέλο των Γιάνκισ που ανήκε κάποτε στον πατέρα μου και όποτε βγαίνω έξω καλύπτει τις μπούκλες μου. Δεν θα άλλαζα το καπέλο αυτό για τίποτε άλλο. Εντάξει, υπερβολές, θα το αντάλλαζα με μια υγιή καρδιά δίχως δεύτερη σκέψη, αλλά καταλαβαίνετε τι θέλω να πω.